

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5819200668
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5819200668.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: E. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. E. XXX, právne zastúpenému JUDr. Petrom Vachanom LL.M, advokátom, s miestom výkonu advokácie Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, IČO: 42 350 026, o zaplatenie 1.672,72 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 3Csp/32/2019-118 zo dňa 20.12.2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku I. o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 104,80 Eur od 22.03.2019 do zaplatenia mení tak, že žalobu v tejto časti zamietá.

Vo zvyšnej časti výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Vo výroku II. zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Odvolací súd opravuje záhlavie rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 3Csp/32/2019-118 zo dňa 20. decembra 2021 v časti označenia právneho zástupcu žalovaného tak, že správne má byť uvedené: „JUDr. Peter Vachan LL.M, advokát, s miestom výkonu advokácie Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, IČO: 42 350 026“.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom č. k. 3Csp/32/2019-118 zo dňa 20.12.2021 Okresný súd Námestovo ako súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.672,72 Eur predstavujúcu nezaplatenú istinu úveru, sumu 104,80 Eur predstavujúcu zmluvný úrok do 21.03.2019, sumu 1,05 Eur predstavujúcu úroky z omeškania do 21.03.2019, úrok vo výške 17,90 % ročne zo sumy 1.672,72 Eur od 22.03.2019 do 15.07.2024, úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.672,72 Eur od 22.03.2019 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 104,80 Eur od 22.03.2019 do zaplatenia, a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník dňa 01.08.2014 uzatvorili Zmluvu o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver, pričom zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou a ňou založený vzťah medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľským vzťahom. Medzi stranami bola sporná výška úveru, nakoľko podľa žalobcu odvolávajúceho sa na Zmluvu o úvere bola výška úveru 2.200,- Eur, podľa žalovaného bola výška úveru 2.090,- Eur, nakoľko časť peňažných prostriedkov vo

výške 110,- Eur bola hneď pri čerpaní úveru započítaná na poplatok za poskytnutie úveru. Zmluvou o úvere boli dohodnuté nasledovné parametre úveru - výška úveru: 2.200 Eur, účel úveru: bezúčelový úver/splatenie záväzkov klienta, typ a výška úrokovej sadzby: fixná do splatnosti, 17,90% p.a., poplatok za poskytnutie úveru: 110,- Eur, poplatok za poistenie schopnosti splácať úver: 0,97 Eur/mesačne, výška anuitnej splátky: 39,57 Eur, termín splatnosti prvej splátky: 15.08.2014, počet anuitných splátok: 120, periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky: mesačne, v 15. deň kalendárneho mesiaca, splatnosť úveru: 15.07.2024, výška RPMN: 21,51 %, celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť: 4.858,40 Eur, úrok z omeškania: 5% p.a. Nebolo sporné, že žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním úveru. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalovaný bol upozornený na omeškanie a možnosť predčasného zosplatenia úveru (č.l. 27, 91 spisu) a bolo mu doručené oznámenie o zosplatení úveru (predčasnej splatnosti celého úveru) (č.l. 28, 92 spisu). Zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní s platením splátok úveru dlhšie ako 3 mesiace. Žalobca tak využil svoje právo a platne zosplatal úver a žiadal žalovaného o zaplatenie celej nesplatenej pohľadávky.

2.1. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu neuvedenia rozpisu istiny a úroku jednotlivých splátok v Zmluve o úvere, súd aplikoval vo vzťahu k § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch eurokonformný výklad tohto ustanovenia v zmysle rozsudkov Súdneho dvora Európskej únie (C-331/18, C-42/15) na ktoré nadväzuje aj rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a rozhodol, že neuvedenie rozpisu istiny a úroku jednotlivých splátok nezakladá taký dôvod, ktorý by odôvodňoval určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov. Výška anuitnej splátky je jasná a zrozumiteľná. Samotná skutočnosť, že žalovaný nebol pri každej jednotlivej splátke informovaný o tom, akú časť z danej splátky tvorí istina a akú úrok, nemala na rozhodovanie žalovaného žiadny vplyv. Samotnou podstatou poskytovania úverov je to, že sa poskytujú odplatne, pričom odplátou je v tomto prípade úrok. Pokiaľ spotrebiteľ spláca úver v splátkach, tak súčasťou týchto splátok je aj úrok. Splácanie úveru v anuitných splátkach sa vyznačuje tým, že výška každej splátky (s výnimkou poslednej) je rovnaká a spotrebiteľ tak nie je zaťažovaný sústavnou zmenou výšky splátky, ktorá by spočívala (pri predpoklade fixnej výšky splátky istiny) v neustálej zmene výšky splátky úroku (vzhľadom k znižujúcej sa výške istiny úveru) a tým aj výšky splátky. Nemožno teda dospieť k názoru, že by uvedenie výšky splátky bez jej rozpisu na časť tvoriacu istinu a časť tvoriacu úrok malo negatívny vplyv na práva spotrebiteľa a bolo tak v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere dôvodom na určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov.

2.2. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že Zmluva o úvere obsahuje všetky predpoklady na výpočet RPMN. Zároveň podľa znenia Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzatvorenia Zmluvy o úvere nebolo uvedenie vzorca pre výpočet RPMN povinnou náležitosťou Zmluvy o úvere a jeho absencia nemôže spôsobiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Je iluzórna predstava, že takýto vzorec, aj s prípadným vysvetlením veličín do neho dosadených, by mal mať vzhľadom na jeho zložitosť a priemerné matematické vedomosti a schopnosti bežného spotrebiteľa nejaký vplyv na rozhodnutie spotrebiteľa. Jeho uvedenie, hoci aj s prípadným vysvetlením, skôr spôsobuje to, že spotrebiteľ sa stráca v množstve poskytovaných informácií, ktoré nemajú pre neho pridanú hodnotu, keďže ich nevie vyhodnotiť, a odpútavajú jeho pozornosť od podstatných informácií, ktoré sú rozhodujúce pre jeho rozhodnutie. Nebolo pravdivé tvrdenie žalovaného, že by Zmluva o úvere neobsahovala údaj o celkovej výške úveru, nakoľko priamo v Zmluve o úvere na jej prvej strane v prehľadnej tabuľke sa nachádza položka „Celková čiastka, ktorú musí Klient zaplatiť (súčet výšky Úveru a celkových nákladov Klienta spojených s Úverom): 4.858,40 Eur“. Nebolo sporné tvrdenie, že v Zmluve o úvere bola výška úveru dohodnutá na sumu 2.200 Eur, pričom 110 Eur sa hneď pri čerpaní úveru započítalo na poplatok za poskytnutie úveru. Vzhľadom k tomu, že žalovaný splnil podmienky podľa bodu 2.5 Zmluvy o úvere, žalobca mu dňa 02.02.2016 vrátil zaplatený poplatok za poskytnutie úveru v plnej výške 110 Eur. Súd mal za to, že v súdnej veci bolo potrebné sa vzhľadom na okolnosti prípadu odchýliť od výkladu uvedeného v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-377/14 a aplikovať závery rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 a teda, výšku úveru, ktorú žalobca použil pri výpočte RPMN (2.200 Eur) považovať za správnu. Doslovnou aplikáciou rozsudku C-377/14, by bol nastolený stav, kedy by žalobca napriek tomu, že odmenil žalovaného za riadne splácanie úveru a žalovaný nemusel sumu 110 Eur splatiť ako úver, bol žalobca z dôvodu práve tejto sumy sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Zároveň poukázal na tú skutočnosť, že z ekonomického hľadiska je pre žalovaného v zásade nepodstatné, z akých zdrojov peňažné prostriedky na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru získa, t.j. či ich vyplatí z vlastných našetrovaných peňažných prostriedkov, či si požičia od inej fyzickej osoby, či si požičia od iného poskytovateľa pôžičiek/úverov alebo či mu peňažné prostriedky na zaplatenie poplatku za poskytnutie poskytne ten istý subjekt, ktorý mu poskytuje aj úver. Nič to nemení na tom, že tieto peňažné prostriedky musel nasporiť alebo ak si ich musel požičať a bude ich musieť splatiť. V úverovej zmluve sa ako jeden z

dvoch účelov poskytnutia úveru uvádza aj splatenie záväzkov klienta, čiže žalovaný uzatváral Zmluvu o úvere jednoznačne s vedomím, že jeho časť bude použitá na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru. Nie je potom dôvod nepovažovať aj sumu 110 Eur za úver poskytnutý žalovanému (a to aj napriek tomu, že žalobca žalovanému tento poplatok vrátil). Súd mal tiež za to, že žalovanému bol zrejmy rozsah jeho záväzku a ani prípadné nesprávne započítanie poplatku za poskytnutie úveru do sumy poskytnutého úvery pre účely výpočtu RPMN nemalo vplyv na možnosť žalovaného posúdiť rozsah jeho záväzku voči žalobcovi. Poskytnutý úver preto nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov ani z dôvodov uvedených v tomto odseku.

2.3. Poukazujúc na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo 42/2020, R 5/2021, uznesenia NS SR, 5Cdo/73/2020, 2Cdo/115/2019, 6Cdo/193/2018, 7Cdo/111/2019, 7Cdo/135/2019, 8Cdo/237/2019, 8Cdo/135/2020, 8Cdo/221/2019, 8Cdo/66/2020, 8Cdo/118/2020, 9Cdo/24/2020) súd prvej inštancie žalobcovi priznal okrem nároku na nesplatenú istinu aj nárok na dohodnuté zmluvné úroky do predpokladaného dňa splatnosti úveru, t.j. do 15.07.2024. V časti presahujúcej tento dátum žalobu zamietol. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania so splatením úveru, súd žalobcovi priznal aj úrok z omeškania v zákonnej a zároveň dohodnutej výške 5,00% p.a. zo sumy nesplatennej istiny odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti celého úveru (22.03.2019) do zaplatenia. Súd zároveň žalobcovi priznal aj vyčíslené čiastky zmluvného úroku (104,80 Eur) a úroku z omeškania (1,05 Eur) do dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti celého úveru. Vo vzťahu k úrokom z omeškania zo zmluvných úrokov vyčíslených do 21.03.2019, mal súd za to že žalobca mal právo požadovať úroky z omeškania z nezaplatených zmluvných úrokov. Úroky z omeškania predstavujú sankciu za meškanie s úhradou záväzkov vyplývajúcich zo Zmluvy o úvere, pričom medzi tieto záväzky patrí aj zaplatenie úrokov v čase ich splatnosti.

2.4. Žalovanému neumožnil splácanie záväzku v splátkach podľa § 232 ods. 3 druhá veta CSP, pretože žalovaný neuviedol žiadne dôvody, ktoré by takýto postup odôvodňovali, pričom ak sa chcel takéhoto skôr výnimočného postupu domáhať, bola procesná aktivita na ňom aby takéto okolnosti preukázal.

2.5. Výrok o trovách konania odôvodnil tým, že neúspech žalobcu v konaní nebolo možné vyčísliť, nakoľko časť v ktorej bola žaloba zamietnutá (zmluvné úroky po 15.07.2024) nie je možné k dnešnému dňu vyčísliť, nakoľko sa budú odvíjať od plnenia si povinnosti žalovaného splatiť súdom priznanú pohľadávku v budúcnosti. V čase rozhodovania súdu bol žalobca z procesného hľadiska úspešný v celom rozsahu uplatneného nároku. Preto zaviazal žalovaného k úhrade náhrady trov súdneho konania, ktoré vznikli žalobcovi vo výške 100%.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) prostredníctvom advokáta odvolanie, a to proti výroku I. a na ňom závislému výroku III. o trovách konania z dôvodov prezumovaných ust. § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Nesprávne skutkové zistenia, ktoré vyústili do nesprávneho právneho posúdenia spočívajú podľa názoru žalovaného v tom, že súd prvej inštancie nevyhodnotil zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov, mal preukázané splnenie podmienok pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a skúmanie bonity žalovaného s odbornou starostlivosťou a zároveň súd priznal žalobcovi aj zmluvný úrok z omeškania zo zmluvných úrokov, na ktorý však žalobca nemá nárok.

3.1. Žalovaný v prvom rade poukázal na to, že spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, avšak táto povinnosť nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Veriteľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť, stravu, príp. nezaopatrené deti). Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t.j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 ZoSÚ, t.j. „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Voči žalovanému je vedených niekoľko súdnych konaní, čo preukazuje značnú úverovú zaťaženosť žalovaného aj pri poskytnutí úveru, pohľadávka z ktorého je predmetom tohto súdneho konania. Keďže veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 citovaného zákona, nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie dlhu. Sankcia uvedená v § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu podpisu zmluvy o úvere má za následok, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať za neplatné. Z uvedeného dôvodu nemá žalobca nárok

na splátky, ktorých zročnosť nastane po rozhodnutí Krajského súdu v Žiline až do konečnej splatnosti úveru dňa 15.07.2024.

3.2. Ďalej uviedol, že vzhľadom na to, že zo strany žalobcu došlo k okamžitému započítaniu poplatku vo výške 110 Eur za poskytnutie úveru, zmluva obsahuje nesprávny údaj o celkovej výške úveru, ktorý bol použitý pri výpočte RPMN, čo má za následok nesprávny údaj o RPMN. Žalobca si skompenzoval poplatok už na úvod zmluvného vzťahu a takto ukrátil spotrebiteľa o skutočnú výšku dojednaného spotrebiteľského úveru. Ide o neprípustný postup v rozpore so záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/2014, ktorý vo výroku rozsudku v bode 3. výslovne uviedol, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Podľa názoru žalovaného je právne irelevantné, že žalobca zaslal na účet žalovaného sumu vo výške 2.200,- Eur a až následne bol stiahnutý poplatok vo výške 110,- Eur. Z pohľadu disponovania so sumou vo výške 2.200,-Eur, vzhľadom na to, že po pripísaní sumy vo výške 2.200,-Eur na účet žalovaného bol obratom stiahnutý poplatok, žalobca mal reálnu možnosť disponovať len so sumou vo výške 2.090,- Eur. Uvedený následok má konzekvencie tak čo do údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov, tak aj o úrokovej sadzbe a v konečnom dôsledku čo do výšky splátok. Všetky tri uvedené údaje totiž vychádzali z nesprávnej výšky spotrebiteľského úveru. Žalobca pri výpočte vyššie uvedených údajov vychádzal z istiny, aká je uvedená v Zmluve, t. j. 2.200,- Eur a nie reálnej sumy 2.090,- Eur, ktorá bola žalovanému zo strany žalobcu poskytnutá (C-377/2014). Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti nemôže byť správny ani údaj o RPMN, ktorý má osobitný význam. Jeho nesprávne uvedenie je spájané s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, na čo súd prihlíada ex offo (uznesenie Súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10).

3.3. Žalovaný tiež namietal nesplnenie podmienok pre uplatnenie práva veriteľa podľa § 565 OZ poukazujúc na to, že v danom prípade žalobca listom označeným ako „Vec: Opakované upozornenie“ zo dňa 16.01.2019, ktorý možno považovať za výzvu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, vyzval žalovaného na úhradu omeškaných splátok a upozornil ho na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Následne žalobca listom označeným ako „Vec: Výzva na predčasné splatenie úveru“ zo dňa 21.03.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca postupoval v rozpore s ustanovením § 565 posledná veta, keďže právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nepoužil do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. V upozornení zo dňa 16.01.2019 žalobca poskytol žalovanému lehotu na dobrovoľné splatenie omeškaných splátok do 21.01.2019. Rešpektujúc ustanovenie § 565 OZ posledná veta mal žalobca vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru k 15.02.2019, keďže zročnosť splátok bola k 15. dňu v mesiaci. V rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2020 sp. zn. 5 Cdo 36/2020, uverejnenom v ZBIERKE STANOVÍSK NAJVVŠŠIEHO SÚDU A ROZHODNUTÍ SÚDOV SLOVENSKEJ REPUBLIKY č. 1/2021 bolo potvrdené, že právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru musí veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Z uvedeného dôvodu nemá žalobca nárok na splátky, ktorých zročnosť nastane po rozhodnutí Krajského súdu v Žiline až do konečnej splatnosti úveru dňa 15.07.2024.

3.4. Žalovaný s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22. 09. 2021 sp. zn. 11CoCsp/100/2020 namietal aj neprípustnosť požadovania úroku z omeškania zo zmluvného úroku, keďže ide o príslušenstvo pohľadávky a vyjadril názor, že napadnutým rozsudkom bol žalobcovi v rozpore so zákonom priznaný úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 104,80 Eur od 22.03.2019 do zaplatenia.

3.5. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby Krajský súd v Žiline zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu v zmysle § 388 CSP a to tak, že uloží žalovanému povinnosť uhradiť zostatok nesplatennej istiny, ktorú predstavujú neuhradené splátky zročné do vyhlásenia rozsudku krajského súdu, vo zvyšnej časti zamietne žalobný návrh a prizná žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa pomeru úspechu vo vyššie uvedenej právnej veci.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, považuje ho za vecne a právne správne. Odvolanie žalovaného možno považovať za účelové a javí sa ako úplne tendenčná snaha o odklad výkonu rozhodnutia. Žalovaný až po vyhlásení rozsudku v rámci svojho odvolania poukazuje na niektoré nové skutočnosti, ktorými sa snaží spochybniť resp. rozporovať nárok žalobcu, hoci v samotnom konaní pred súdom prvej inštancie uvedené skutočnosti netvrdil resp. nenamietal (najmä skúmanie bonity pred poskytnutím úveru, nemožnosť predčasného zosplatenia úveru a námietky k nároku žalobcu na úroky z omeškania zo zmluvných úrokov). Žalobca poukázal na § 366 CSP, ktorý upravuje podmienky, za splnenia ktorých možno v odvolaní použiť prostriedky procesnej

obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, avšak v danom prípade tieto podmienky nie sú splnené a preto nemožno prihliadať na nové tvrdenia žalovaného, ktoré si neuplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie, hoci tak mohol nepochybne urobiť (tvrdenie o nedostatočnom skúmaní bonity, nemožnosť predčasného zosplatnenia úveru a nedôvodnosť nároku na zmluvné úroky z omeškania zo zmluvných úrokov). Civilný sporový poriadok priniesol nové procesné inštitúty, cieľom ktorých je zachovanie kontradiktórnosti civilného sporového konania, teda zásady tzv. súperenia strán sporu. Ide o prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré je možné uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania. Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä (1) skutkové tvrdenia, (2) popretie skutkových tvrdení protistrany, (3) návrhy na vykonanie dôkazov, (4) námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a (5) hmotnoprávne námietky.

4.1. Žalobca uviedol, že bonitu žalovaného pred poskytnutím úveru skúmal dostatočne a postupoval v súlade so zákonom. Žalobca na posúdenie bonity využil v danom prípade najmä nasledujúce zdroje informácií a to: - dopyt do SRBI /NRKI (report zo Spoločného registra bankových informácií a nebankového registra klientskych informácií - Výsledkom tohto dopytu je výstup z úverového registra vo forme listiny označenej ako CREDIT REPORT - ANALYTIC, ktorý bol prílohou žaloby), - prehľad kreditných a debetných obrátov na bežnom účte žalovaného, nakoľko pre neho banka dlhodobo viedla bežný účet, z ktorého vyplývajú príjmy aj výdavky žalovaného, na základe čoho bola banka schopná s odbornou starostlivosťou posúdiť jeho bonitu. Na základe posúdenia kreditných obrátov na účte, ktoré predstavovali reálne platby v prospech účtu žalovaného ako aj debetných obrátov na účte, bol žalovanému predschválený limit úveru. V čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy nebolo poskytovanie úverov na základe predschváleného limitu žiadnym spôsobom zákonne obmedzené, resp. regulované. Účelom neskoršej právnej úpravy bola regulácia a sprísnenie podmienok poskytovania úverov na základe predschválených limitov a teda - v čase uzatvorenia zmluvy - boli podmienky ešte benevolentnejšie. Žalobca priložil ako dôkaz Výpisy z osobného účtu žalovaného č. XXXXXXXXXXXX vedeného u žalobcu za obdobie jedného roka pred poskytnutím úveru a to za obdobie 01.08.2013 - 31.7.2014, z ktorého vyplývajú všetky kreditné a debetné transakcie pred poskytnutím úveru. Zákonodarca jednoznačne alternatívnym spôsobom v Zákone č. 129/2010 Z. z. vymedzil, že za hrubé porušenie povinností podľa ust. § 7 ods. 1 sa považuje: 1. posudzovanie schopnosti splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo 2. bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Žalobca však riadne vykonal dopyt do úverového registra a vychádzal z kreditných a debetných obrátov na účte žalovaného, keďže pre žalovaného dlhodobo viedol účet pred poskytnutím úveru, na základe čoho bol žalobca schopný dostatočne posúdiť bonitu žalovaného. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca postupoval vo vzťahu k žalovanému s odbornou starostlivosťou a už v žiadnom prípade sa nemôže jednať o hrubé porušenie povinnosti žalobcu v dôsledku čoho by sa mal úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. O riadnom skúmaní bonity žalovaného svedčí aj fakt, že žalovaný od poskytnutia úveru tento splácal riadne viac ako štyri roky (vyplýva z dokumentu Prehľad splácania - do predčasného zosplatnenia, ktorý bol prílohou žaloby) a je preto nepochopiteľné, že žalovaný napriek tomu nadobudol dojem o nedostatočnom posúdení jeho schopnosti splácať úver.

4.2. K celkovej výške poskytnutého úveru a výpočtu RPMN žalobca uviedol, že predmetom zmluvy o úvere bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 2.200,- Eur. V súlade s § 499 ObZ bola v zmluve o úvere dohodnutá odplata za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky (poplatok za poskytnutie úveru) vo výške 110,- Eur. Žalobca poukázal na úverový účet v súlade s čl. 3. ods. 3.5 OP sumu 2200,- Eur, čo je zrejmé aj z nižšie uvedeného Prehľadu pohybov na úverovom účte žalovaného zo dňa 1.8.2014. Napriek tomu, že banka poskytla žalovanému prostredníctvom úverového účtu celú sumu úveru (2200,- Eur), žalovaný tvrdí, že žalobca vyplatil žalovanému iba sumu 2.090,- Eur. Tým, že žalobca zahrnul poplatok za poskytnutie úveru do celkovej výšky spotrebiteľského úveru, došlo podľa žalovaného k uvedeniu nesprávnej celkovej výšky úveru v zmluve o úvere, čo sa malo následne negatívne premietnuť aj do výpočtu RPMN. Žalobca zdôrazňuje, že zmluva obsahuje správny údaj o celkovej výške úveru podľa ust. § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. Žalovanému bol na základe úverovej zmluvy poskytnutý úver vo výške 2.200,- Eur, z ktorého časť finančných prostriedkov vo výške 110,- Eur bola použitá na úhradu poplatku za poskytnutie úveru započítaním v deň poskytnutia úveru žalovanému v zmysle čl. 3. ods. 3.5 OP. Použitie časti poskytnutej sumy žalovaným na úhradu poplatku dohodnutého priamo v úverovej zmluve v ods. 1.2 Základné podmienky nijako nespochybňuje výšku sumy úveru poskytnutej žalovanému ani neznižuje istinu dlhu žalovaného. Neexistujú zákonné ustanovenia v rozpore s ktorými by bol takýto postup. Poplatok bol v zmluve uvedený jasne zrozumiteľne, vyznačený aj tabuľkou spolu s ostatnými kľúčovými podmienkami poskytnutia úveru. Podmienka úhrady

poplatku za poskytnutie úveru sa týka hlavného predmetu plnenia a bola okrem vyššie uvedenej úpravy priamo v texte úverovej zmluvy v čl. 1 ods. 1.2, upravená aj v Sadzobníku poplatkov, taktiež vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Spotrebiteľ mal navyše možnosť oboznámiť sa s predmetným poplatkom aj prostredníctvom formulára obsahujúceho Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý mu bol poskytnutý pred uzatvorením úverovej zmluvy. Žalovaný bol s poplatkom za poskytnutie úveru teda riadne a preukázane oboznámený a uzrozumený a vyjadril s ním podpisom na úverovej zmluve súhlas. Žalobca v tomto konaní jednoznačne preukázal, že žalovanému bola aj na osobný účet poskytnutá suma vo výške 2.200,- Eur zodpovedajúca celkovej výške spotrebiteľského úveru v zmysle ods. 1.2. zmluvy o úvere. Následne síce došlo k zúčtovaniu poplatku za poskytnutie úveru, avšak týmto vopred dohodnutým postupom nebol žalovaný ukrátený na svojich právach a právom chránených záujmoch. Zjednodušene možno konštatovať, že pokiaľ sú na úhradu poplatku použité peňažné prostriedky z poskytnutého spotrebiteľského úveru, podľa žalovaného musí byť celková výška úveru vždy znížená o sumu tohto poplatku. Nie je však ničím výnimočným, že spotrebiteľ nedisponuje inými peňažnými prostriedkami a peniaze, ktoré inkasoval z banky, by „tak či tak“ použil na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru, aby sa vyhol eventuálnemu omeškaniu a následkom predpokladaným v zmluve o úvere. Ak spotrebiteľ nemá dostatok finančných prostriedkov na úhradu poplatku za poskytnutie úveru, je účelné a vzájomne výhodné, ak bude tento poplatok zúčtovaný z poskytnutého úveru. Nemusí to byť pritom iba otázka nedostatku financií, ale aj výsledok konsenzu medzi kontrahentmi (ako u žalobcu a žalovaného). Zúčtovanie poplatku za poskytnutie úveru uvedeným spôsobom samozrejme automaticky neznamená, že spotrebiteľský úver v sebe „zahŕňa“ náklad v podobe poplatku. Určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru predstavuje z tohto dôvodu pre veriteľa neprimerane tvrdú sankciu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, zmluva v ods. 1.2. obsahuje správny údaj o celkovej výške úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, rovnako v nadväznosti na uvedené obsahuje aj správny údaj o RPMN, ktorý je v súlade so zákonom a nie je v neprospech spotrebiteľa. V uvedenom žalobca poukázal aj na Stanovisko Odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS (OFS) zo dňa 12.11.2019, v zmysle ktorého NBS pri preverovaní súladu výšky RPMN uvedenej v Úverovej zmluve žalobcu Prima banka Slovensko, a.s. so zákonom (v otázke výpočtu RPMN a úhrady poplatku za poskytnutie úveru), konštatovala správnosť výpočtu RPMN v zmluve, pričom k výpočtu RPMN je možné dospieť dvomi matematickými operáciami resp. rovnicami. Prvá rovnica uvádza na ľavej strane hodnotu úveru podľa úverovej zmluvy a na pravej strane je uvedená, okrem iného, hodnota poplatku za poskytnutie úveru. Druhá ekvivalentná rovnica umožňuje preniesť hodnotu poplatku za poskytnutie úveru na ľavú stranu (z pravej strany) a teda hodnota úveru na ľavej strane je znížená o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Pri oboch rovniciach však vyjde hodnota RPMN rovnaká a teda z toho vyplýva, že tvrdenie žalovaného o tom, že žalobca pri výpočte RPMN vychádzal zo sumy úveru 2.200,-Eur, pričom mal vychádzať zo sumy 2.090,-Eur potom neobstojí.

4.3. Tvrdenia žalovaného o neplatnom predčasnom zosplatnení úveru nemajú oporu v zákone. Žalovanému bol poskytnutý úver, ktorý mal splácať k 15. dňu v mesiaci vo výške anuitnej splátky 39,57 Eur mesačne a splatiť ho najneskôr do 15.07.2024 ako to vyplýva z bodu 1.2. zmluvy. Rozpis, s ktorými splátkami bol žalovaný v omeškaní ku dňu zaslania výzvy na predčasné splatenie úveru a ich splatnosť vyplýva k žalobe priloženej tabuľky Stav omeškaných splátok na úvere. Z tohto prehľadu je zrejmé, že žalovaný sa pred zosplatnením úveru k 21.03.2019 dostal do omeškania s úhradou splátok splatných k 17.12.2018, 15.01.2019, 15.02.2019 a 15.03.2019 (splátky neuhradené ani čiastočne). Teda vzhľadom na omeškanie s úhradou splátky splatnej k 17.12.2018 bol ku dňu zosplatnenia 21.03.2019 v omeškaní so zaplatením tejto splátky dlhšie než 3 mesiace. Na uplatnenie práva na zosplatnenie úveru žalobca žalovaného upozornil listom - druhou upomienkou zo 16.01.2019 a žalobca úver zosplatnil dňa 21.03.2019, teda v lehote dlhšej než 15 dní. Žalovaný nesprávne uvádza, že úver mal byť zosplatnený už k 15.02.2019, avšak pokiaľ by žalobca predčasne úver zosplatnil k tomuto dátumu, nebola by potom splnená zákonná podmienka uplynutia troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. K zosplatneniu úveru došlo z dôvodu omeškania so splátkou splatnou k 17.12.2018, pričom keďže táto splátka nebola uhradená ani k 15.01.2019, ani k 15.02.2019 a ani 15.03.2019, žalovaný sa dostal s touto splátkou do viac ako trojmesačného omeškania najskôr dňa 16.03.2019 (v tento deň mohol žalobca úver najskôr zosplatniť). Žalobca svoje právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky využil dňa 21.03.2019 a teda zároveň do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, ktorá mala nastať dňa 15.04.2019. Opačné tvrdenie žalovaného, že žalobca svoje právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nepoužil do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, a preto nedošlo k platnému predčasnému zosplatneniu úveru, je nedôvodné.

4.4. Žalobca má tiež nepochybne nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5% p.a. zo sumy úrokov 104,80 eur od 22.03.2019 až do zaplatenia. Keďže zmluvné úroky ku dňu zosplatnenia

celého dlhu boli vyčíslené pevnou sumou, ktorá pripadá na časť anuitných splátok neuhradených dlžníkom, pripadajúca na zmluvný úrok, naakumulovanú ku dňu zosplatnenia a táto sa ďalej (t.j. po zosplatnení celého dlhu) nenavýšuje, nejde ohľadom nároku na tento úrok z omeškania o rozpor so zásadou anatocizmu, ktorá má zamedziť neodôvodnenému navýšovaniu nárokov veriteľov ohľadom príslušenstva. Nárok na úrok z omeškania zo zmluvného úroku ku dňu zosplatnenia je nárokom, ktorý predpokladá aj ust. § 497 Obch. zákonníka a žiadne - ani citované ani iné - zákonné ustanovenie tento nárok svojim znením nespochybňuje. K uplatneniu úroku z omeškania zo zmluvného (obchodného) úroku vyčísleného ku dňu zosplatnenia úveru žalobca poukázal na tieto rozhodnutia odvolacích súdov: rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 6Co/78/2018 zo dňa 18.04.2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16CoCsp/23/2020 zo dňa 24.11.2020, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. 19Co/143/2017 zo dňa 19.04.2018, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19Co/142/2018 zo dňa 29.05.2019; rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/124/2019 zo dňa 29.4.2020, rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 4Cob/62/2007 zo dňa 27.03.2008, rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 2CoCsp/7/2021 zo dňa 3.2.2021, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 14Co/542/2016-59 zo dňa 13.6.2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 14Co/101/2018 zo dňa 28.05.2019, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č.k. 7Co/69/2020 zo dňa 24.09.2020, Rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 5Co/95/2020 zo dňa 9.6.2021, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 25CoCsp/10/2021 zo dňa 29.6.2021, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 26CoCsp/59/2020 zo dňa 28.7.2021. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdil.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe podaného odvolania žalovaného v rozsahu danom § 379 CSP a § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil tak, že v časti požadovaných úrokov z omeškania z úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia dlhu žalobu zamietol, vo zvyšnej časti výrok I. okresného súdu, ktorým žalobe vyhovel, potvrdil. V ostatnej časti (odvolaním nenapadnutej) ponechal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý. V nadväznosti na zmeňujúci výrok čo do veci samej odvolací súd nanovo rozhodol aj o trovách konania tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie bol napadnutý z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. Vo vzťahu k námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd uvádza, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Zo skutkových záverov, zistených prvoinštančným súdom, vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd len poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávannej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane pozri rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež poukazuje aj na to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, v procese toho-ktorého štádia civilného konania.

9. Vzhľadom na obsah spisu potom odvolací súd konštatuje, že táto odvolacia námietka nebola dôvodná. Súd prvej inštancie správne posúdil predmetnú zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď ide štandardnú formulárovú zmluvu, uzavretú medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako spotrebiteľom, pričom predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (zákon č. 129/2010 Z. z.). Súd prvej inštancie správne zvolil postup, ktorým ex officio rešpektujúc princíp ochrany spotrebiteľa skúmal, či zmluva o úvere obsahuje všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Rovnako ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože dňa 01.08.2014 uzatvorená úverová zmluva o úvere č. 0000000000147494 je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku jednoznačne spĺňa. Je teda nepochybným, že predmetná úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne na posúdenie právneho vzťahu aplikoval ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Je pritom zrejmé, že obsah zmluvy si žalovaný ako spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal ani možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah.

10. K odvolacej námietke ohľadne (ne)skúmania bonity spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou (a s tým súvisiacu neúčinnosť predčasného zosplatenia dlhu a nedôvodnosť návrhu v časti priznaných splátok, ktorých zročnosť má nastať až v budúcnosti) odvolací súd uvádza, že ide o nové skutkové tvrdenia doposiaľ žalovaným v konaní neuvádzané, a teda o neprípustnú novotu v odvolacom konaní (pozri § 366 CSP). Konceptia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu majú totiž v priebehu konania pred súdom prvej inštancie niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je preto prípustná len za splnenia zákonom taxatívne stanovených podmienok. Právo na uplatnenie prípadných novôt je pritom podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Bolo teda povinnosťou odvolateľa preukázať, že nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Žalovaný uvedenú námietku v konaní pred súdom prvej inštancie v rámci svojej procesnej obrany neuplatnil (či už v podanom odpore alebo v ďalšom štádiu konania), hoci bol poučený súdom o podmienkach sudcovskej a zákonnej koncentrácie konania a od počiatku disponoval kvalifikovanou právnou pomocou, keďže už v štádiu podania odporu proti platobnému rozkazu bol zastúpený advokátom (porovnaj § 291 ods. 3 CSP), pričom odvolaciemu súdu nijako neozrejmil (a ani len netvrdil), že by túto námietku nemohol použiť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Keďže zákonom predpísané predpoklady pre úspešné uplatnenie novôt v odvolacom konaní neboli splnené, odvolací súd sa touto odvolacou námietkou nemohol zaoberať.

11. Ďalej žalovaný v odvolaní (rovnako ako v štádiu konania pred súdom prvej inštancie) namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie poukazujúc na absenciu obligatórnych náležitostí v spotrebiteľskej zmluve (s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru) spočívajúcich v nesprávnom uvedení celkovej výšky úveru a v nadväznosti na to aj v nesprávnom údaji o RPMN. Žalovaný vyjadril názor, že žalobca mu poskytol úver nižší, ako je uvedené v zmluve o úvere, keď do istiny zahrnul aj poplatok za poskytnutie úveru, čo má potom vplyv aj na nesprávnosť údajov o celkovej výške spotrebiteľského úveru a RPMN ako obligatórnych náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. g/ a j/ zákona č. 129/2010 Z.z. K tomuto odvolací súd uvádza, že sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý považoval zmluvu o úveru za platne uzatvorenú a obsahujúcu všetky obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., na základe čoho nebolo možné dospieť k názoru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalovaný v odvolaní konkrétne uviedol, že je právne irelevantné, že mu žalobca zaslal na jeho účet sumu vo výške 2.200,-Eur a až následne bol stiahnutý poplatok vo výške 110,-eur, keď z pohľadu disponovania so sumou vo výške 2.200,-Eur, vzhľadom na to, že po pripísaní sumy vo výške 2.200,-Eur na jeho účet bol obratom stiahnutý poplatok, mal reálnu možnosť disponovať len zo sumou 2.090,-Eur. Poplatok bol pritom v zmluve uvedený jasne a zrozumiteľne spolu s ostatnými kľúčovými podmienkami poskytnutia úveru. V prípade, ak spotrebiteľ nemá dostatok

finančných prostriedkov na uhradenie poplatku za úver, je logické, že tento poplatok bude zúčtovaný z prostriedkov, z ktorých bol poskytnutý úver. Je teda zrejme, že po zúčtovaní poplatku v tomto prípade zostane spotrebiteľovi k dispozícii suma, z ktorej je odpočítaný poplatok za poskytnutie úveru. Poplatok za poskytnutie úveru sa pritom musí zahrnúť do výpočtu RPMN, keďže spotrebiteľ si potom môže porovnať výhodnosť služieb poskytovaných jednotlivými dodávateľmi. V tomto kontexte treba zdôrazniť fakt, že bolo na žalovanom, ktorý mohol posúdiť hospodárske dôsledky vyplývajúce zo zmluvy o úvere, či ju uzavrie alebo nie (aj s dohodnutým poplatkom), a ak sa mu poplatok za poskytnutie úveru, ktorý bol v zmluve vyjadrený určito, jasne a zrozumiteľne, javil vysoký (resp. absolútne nesúhlasil s jeho účtovaním v súvislosti s poskytnutím úveru), nič mu nebránilo zmluvu neuzavrieť a radšej sa obrátiť na iný subjekt. Podľa názoru odvolacieho súdu však nemožno tolerovať, aby odvolateľ, ktorý vopred vedel, že bude musieť zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru a zároveň poznal jeho výšku, zmluvu aj napriek tomu uzavrel (teda s poplatkom a jeho výškou súhlasil), následne namietal, že tento poplatok musel veriteľovi uhradiť ihneď po poskytnutí peňažných prostriedkov na účet, keď najjednoduchší spôsob jeho úhrady pri zmluve uzatvorenej na diaľku je práve bezhotovostný prevod na účet veriteľa. V zhode s názorom súdu prvej inštancie aj odvolací súd konštatuje, že z ekonomického hľadiska bolo pre žalovaného ako spotrebiteľa nerozhodné, či sumu poplatku uhradí priamo z prostriedkov úveru alebo z iných svojich prostriedkov (napr. nasparených, požičaných od iného subjektu...). Navyše zmluva o úvere v ods. 2.5. upravuje podmienky, za ktorých tento náklad vynaložený s úverom môže byť klientovi vrátený v celom rozsahu, pričom v tomto zmysle bol žalovanému predmetný poplatok vrátený na jeho účet dňa 02.02.2016.

11.1. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym právnym záverom, keď nerešpektoval rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zo dňa 21.04.2016 vo veci C-377/2014, odvolací súd dospel k záveru, že spôsob poskytnutia úveru žalobcom a úhrada poplatku za poskytnutie úveru nie je v rozpore so závermi uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ. V prvom rade odvolací súd poznamenáva, že uvedené rozhodnutie Súdneho dvora EÚ je postavené na úplne odlišnom skutkovom základe, keď dlžníkom nebola reálne vyplatená žiadna suma z dôvodu, že úver sa použil na úhradu staršieho dlhu, notárskej zápisnice, poplatku za uvedený úver a prvú splátku a časť nasledujúcich splátok. Dané rozhodnutie teda nemožno aplikovať na prejednávaný prípad. Podľa názoru odvolacieho súdu zo zmluvy o úvere vyplýva, že žalovanému bol daný k dispozícii celý úver vo výške 2.200,- Eur, dispozícia s ktorým je popísaná v predchádzajúcom bode 11. odôvodnenia tohto rozsudku (medzi stranami sporu nebolo sporné, že jeho časť vo výške 110,-Eur bola použitá na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru). Odvolací súd súčasne poukazuje na závery Súdneho dvora EÚ, ktorý v rozhodnutí C-377/2014 skonštatoval, že neoprávnené zahrnutie sumy tvoriacej celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, čo taktiež predstavuje odlišnú situáciu od prejednávaného prípadu. K otázke nesprávne uvedenej hodnoty RPMN v spotrebiteľskej zmluve súd potom uvádza, že žalobca v zmluve uviedol všetky vstupné údaje potrebné pre riadny výpočet RPMN, vychádzajúc pritom zo sumy 2.200,-Eur, ktorú aj odvolací súd považuje za správnu, pričom ohľadne konkrétneho výpočtu žalovaný nepredostrel žiadne konkrétne námietky k postupu výpočtu RPMN, tento postup relevantne nespochybnil a svoje námietky obmedzil iba na konštatovanie, že zníženie úveru o sumu poplatku muselo mať vplyv aj na RPMN. Z úradnej činnosti je však odvolaciemu súdu známe, že k uvedenej otázke sa v skutkovo obdobných prípadoch už viackrát vyjadrila Národná banka Slovenska, ktorá (pri preverovaní otázky výpočtu RPMN uvedenej v úverovej zmluve vo vzťahu k úhrade poplatku za poskytnutie úveru) vykonala matematický prepočet RPMN, z ktorého vyplynul záver, že hodnota RPMN vyjde rovnaká, bez ohľadu na to, či je poplatok za poskytnutie úveru započítaný do hodnoty úveru alebo nie (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11CoCsp 38/2021 zo dňa 31.05.2022). S poukazom na uvedené potom nemožno zo všeobecných tvrdení žalovaného o nesprávnosti výpočtu RPMN (bez ďalšieho) vyvodiť, že žalovaný postupoval pri výpočte výšky RPMN uvedenej v dotknutej zmluve nesprávne, a že samotná skutočnosť, že z istiny úveru vo výške 2.200,- Eur bol odpočítaný poplatok za poskytnutie úveru vo výške 110,- Eur, mala vplyv na výšku RPMN. Z uvedeného dôvodu argumentácia odvolateľa neobstoja a súd túto odvoláciu námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

12. Pokiaľ žalovaný nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie vzhliadal tiež v tom, že predčasné zosplatnenie úveru nie je účinné, pretože nebolo vykonané v súlade so zákonom, a teda žalobca má nárok len na splátky, ktorých zročnosť nastane do rozhodnutia krajského súdu, odvolací súd sa s jeho argumentáciou nestotožnil. Žalovanému bol poskytnutý úver, ktorý mal splácať k 15. dňu v mesiaci vo výške anuitnej splátky 39,57 Eur mesačne s konečnou dobou splatnosti dňa 15.07.2024. V danom prípade splátky úveru boli teda splatné vždy k 15. dňu v mesiaci. Z prehľadu splácania splátok úveru vyplýva, že žalovaný sa pred zosplatnením úveru k 21.03.2019 dostal do omeškania s

úhradou splátok splatných dňa 17.12.2018, dňa 15.01.2019, dňa 15.02.2019, ako aj dňa 15.03.2019, ktoré neuhradil ani len čiastočne. Keďže omeškanie so splátkou splatnou dňa 17.12.2018 trvalo viac ako tri mesiace, je práve táto splátka tou splátkou, ktorá vyvolala naplnenie podmienok pre zosplatenie úveru podľa § 53 ods. 9 OZ a viedla žalobcu k tomu, aby si toto právo účinne uplatnil. Žalobca výzvou zo dňa 16.01.2019 vyzval spotrebiteľa na úhradu zameškaného dlhu a upozornil na svoje právo zosplatiť celý dlh poskytnúc mu dodatočnú lehotu na splnenie záväzku. Následne, keďže žalovaný úver ďalej nesplácal, vyhlásil úver za predčasne splatný ku dňu 21.03.2019. Na tento záver nemá nijaký vplyv to, že § 53 ods. 9 OZ umožňuje uplatniť právo podľa § 565 OZ až po trojmesačnom omeškaní. Predovšetkým, v tejto časti je toto ustanovenie lex specialis k § 565 druhej vete OZ, podľa ktorého možno toto právo uplatniť len do splatnosti nasledujúcej splátky (veriteľ by logicky nemohol vykonať zosplatenie do splatnosti najbližšej splátky a zároveň dodržať požiadavku vyplývajúcu z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ). Ak totiž pri sume splácanej mesačnými splátkami musí uplynúť trojmesačné omeškanie s niektorou splátkou, za ten čas sa stanú splatné najmenej dve ďalšie splátky. V takom prípade by veriteľ z takejto spotrebiteľskej zmluvy nikdy nemohol uplatniť právo podľa § 565 OZ. V prípade spotrebiteľskej zmluvy môže veriteľ uplatniť právo podľa § 565 OZ po uplynutí trojmesačného omeškania s niektorou splátkou bez ohľadu na to, že medzičasom boli zročné ďalšie splátky. Závery žalovaného, že úver mal byť zosplatený už k 15.02.2019, nemôžu byť správne. Pokiaľ by žalobca predčasne úver zosplatiť k tomuto dátumu, nebola by potom splnená zákonná podmienka uplynutia troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. K zosplateniu úveru došlo z dôvodu omeškania so splátkou splatnou k 17.12.2018, táto splátka nebola uhradená viac ako tri mesiace po jej splatnosti (t.j. najneskôr do 15.03.2019), preto pokiaľ žalobca svoje právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky zosplatiť celý dlh predčasne využil dňa 21.03.2019, využil svoje právo v súlade so zákonom (do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, ktorá mala nastať dňa 15.04.2019).

13. Žalovanému však treba prisvedčiť, pokiaľ súdu prvej inštancie vytýkal, že napadnutým rozsudkom bol žalobcovi neprávnym priznaný úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 104,80 Eur od 22.03.2019 do zaplatenia (t.j. úrok z omeškania zo sumy zmluvných úrokov kapitalizovaných ku dňu predčasného zosplatenia úveru). Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu spoplatnenia úveru. Spoplatnením úveru na jednej strane nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, na druhej strane už dlžník nemá právny titul držať peňažné prostriedky poskytnuté veriteľom, vo svojej dispozícii. Ak teda došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, stala sa splatnou ku dňu vyhlásenia tejto splatnosti nielen istina, ale aj kapitalizované úroky z úveru. To však neznamená, že na dlžnú sumu možno nazerať v celosti, práve naopak, vždy je nutné rozlišovať, aká časť dlhu tvorí istinu a aká časť dlhu pripadá na príslušenstvo. Aplikujúc vyššie uvedené na predmetný spor odvolací súd uvádza, že kapitalizáciu úrokov (t.j. pripočítanie úroku vzniknutého za určité obdobie prenechania peňažných prostriedkov k istine a úročenie takto zvýšenej istiny) je potrebné dôsledne odlišovať od pojmu anatocizmus (tzv. branie úrokov z úrokov), čo je inštitút, ktorý v slovenskom právnom poriadku nie je prípustný. Zároveň treba mať na zreteli, že kapitalizovať úroky nemožno bez ďalšieho, ale naopak len na základe dohody oboch zmluvných strán spravidla už priamo v zmluve o úvere. Hoci Občiansky zákonník, ani Obchodný zákonník neumožňujú veriteľovi žiadať od dlžníka príslušenstvo (úrok z omeškania) pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky, odvolací súd zastáva názor, že tým nie je dotknuté právo účastníkov zmluvného vzťahu dohodnúť, že dohodnuté úroky sa stanú súčasťou istiny. Z uvedeného vyplýva, že hoci Obchodný ani Občiansky zákonník neupravujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky, právo zmluvných strán dohodnúť sa, že dojednané úroky sa stanú súčasťou istiny, tým dotknuté nie je, a tým následne nie je dotknuté ani právo veriteľa požadovať, aby dlžník v prípade omeškania s platením takto istiny zvýšenej o dohodnuté úroky zaplatil veriteľovi aj dohodnutú alebo zákonom stanovenú sadzbu úrokov z omeškania (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/257/2019 zo dňa 30.03.2022). V prejednávanom prípade odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu (so zameraním sa na ustanovenia zmluvy o úvere) však existenciu takejto výslovnej dohody medzi veriteľom a dlžníkom nezistil, s dôrazom na skutočnosť, že takáto dohoda musí byť v spotrebiteľskej zmluve individuálne dojednaná a rozhodne nemôže byť považovaná za dostatočnú pre kreovanie takejto dohody len určité ustanovenie obsiahnuté v obchodných podmienkach podnikateľského subjektu, spotrebiteľom nepodpísaných. Len na dôvažok odvolací súd dáva do pozornosti, že to, že sa úrok stáva súčasťou istiny a pre prípad omeškania dlžníka s plnením sa aj tento úročí úrokom z omeškania nie je zrejme ani z predložených obchodných podmienok žalobcu, ktoré v čl. 2.9.2 iba stručne uvádzajú, že „klient v omeškaní musí platiť banke popri riadnych

úrokoch tiež úrok z omeškania z dlžnej čiastky“, pričom pojem „dlžná čiastka“ bližšie nevysvetľujú. Vzhľadom na uvedené súd odvolanie žalovaného v tejto časti posúdil ako dôvodné, preto napadnutý výrok I. okresného súdu zmenil tak, že žalobu žalobcu v tejto časti zamietol.

14. S poukazom na vyššie uvedené závery krajský súd odvolanie žalovaného vyhodnotil ako dôvodné v časti priznania úrokov z omeškania žalobcovi aj z kapitalizovaných úrokov, v ktorej rozsudok prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Vo zvyšnej výrok I. rozsudku okresného súdu potvrdil. Výrok II., ktorým súd prvej inštancie návrh žalobcu v časti zamietol, a ktorý nebol odvolaním napadnutý, ponechal nedotknutý.

15. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 2 CSP podľa ktorého ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi (ktorý bol plne úspešný v časti istiny a len čiastočne neúspešný v nepatrnej časti príslušenstva pohľadávky) priznal nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie i odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. V tomto kontexte považuje odvolací súd za potrebné dodať, že nemožno vyčíslieť, v akej časti bola zamietnutá žaloba žalobcu (o zaplatenie úrokov nad priznanú sumu rozsudkom súdom prvej inštancie) a úrokov z omeškania z kapitalizovaných úrokov (zmeňujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu) z dôvodu, že chýbajú vstupné údaje pre tento výpočet, najmä kedy žalovaný zaplatí dlžnú istinu.

16. Odvolací súd, keďže zistil, že v záhlaví rozsudku súdu prvej inštancie napadnutého odvolaním je nesprávne uvedené označenie právneho zástupcu žalovaného, vykonal podľa § 224 CSP opravu tohto údaja s tým, že označenie právneho zástupcu žalovaného znie „JUDr. Peter Vachan LL.M, advokát, s miestom výkonu advokácie Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, IČO: 42 350 026“.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)